

ČAROVNIK IN NJEGOVA LAJNA

ALI HOČETE VEDETI, ZAKAJ IMAMO POMLAD, POLETJE, JESEN IN ZIMO? POVEM VAM. MISLITE SI VELIKO JAMO, POLNO ČAROVNIH PRIPRAV. POD STROPOM SE PODIJO SOVE IN NETOPIRJI, PO STENAH LEZEJO KUŠCARJI — PO TLEH SE PREGANJAJO ČRNE MAČKE Z RUMENIMI, SVETEČIMI SE OČMI.

SREDI JAME LEŽI ČAROVNIK ČUDISLAV. SPI IN SMRČI. VČASIH SE PREBUDI, VZDIHNE IN SPI NAPREJ. TRUDEN JE, HRBET GA BOLÍ, NOGE SO MU OTEKLE, Z DESNO ROKO ŠE GANITI NE MORE. TAKO SPI ČAROVNIK NEKAJ MESECEV. V ZAČETKU MARCA SE ZBUDI, SLEČE SVOJ ČRNI BARŽUNASTI SUKNJIČ IN OBLEČE NAVADNEGA. Z METLO OMETE PRAH Z LAJNE, JO NAMAŽE Z OLJEM, DA MU NE BO ŠKRIPALA, SI JO OPRTA, ZAKLENE JAMO IN GRE PO SVETU.

»BRR, TO JE MRAZI!« SE STRESE PRED JAMO. SKRAJNI ČAS JE ŽE, DA ZAČNEM IGRATI!«

POHITEL JE S HRIBA V VAS. SREDI VASI JE POSTAVIL LAJNO, SI PLJUNIL V DLANI IN ZAČEL VRTETI KLJUKO. STARA LAJNA JE PELA: »PRIŠLA BO POMLAD...« PESEM SE JE RAZLETELA PO VASI, ČEZ STREHE NA POLJE, S POLJA V GOZDOVE, IZ

GOZDOV NA GORE, Z GORA ČEZ MORJE V TUJE KRAJE IN V ŠIRNI SVET.

TAKOJ SO ZAČELE SILITI CVETICE IZ TAL. DREVJE JE POGNALO DROBNE ZELENE LISTKE, LJUDJE SO SLEKLI ZIMSKO OBLEKO.

ČAROVNIK JE HODIL OD VASI DO VASI, IZ MESTA V MESTO IN NEPRESTANO IGRAL. ČIM BOLJ JE IGRAL, TEM LEPŠE JE BILO. KO JE PREIGRAL POMLADNE PESMI, JE OBRNIL VALJ V LAJNI — IN ŽE SO ZADONELE POLETNE PESMI. SONCE JE GRELO, KAKOR BI HOTELO SPALITI VSO ZEMLJO. ČAROVNIK PA JE NEPRESTANO VRTEL KLJUKO SVOJE LAJNE.

»TO SEM SE RAZIGRAL!« JE REKEL ZADOVOLJNO. »IN KAKO ME NARAVA POSLUŠA! VSE CVETE, SONCE PRIPEKA, VODA V REKAH SE GREJE, NA POLJU ZORI ŽITO, NA DREVJU RASTEJO ČEŠNJE, HRUŠKE, JABOLKA. V GOZDU RDIJO MALINE, MODRIJO BOROVNICE IN PTIČKI VESELO POJO! ŠKODA, KER NE MOREM NEPRESTANO VRTETI KLJUKE. ČEZ MESEC, ČEZ DVA ME BO ZAČELA ROKA BOLETI, NOGE MI BODO OTEKLE...« ZAMIŠLJEN JE ZMAJAL Z GLAVO.

»IN NARAVA, KI IMA TAKO RADA MOJE PESMICE, BO ŽALOSTNA. Z DREVJA BO ZAČELO PADATI LISTJE, LJUDJE BODO POSPRAVILI ŽITO, PTIČKI ODLETALI DALEČ NA JUG. O KO BI MOGEL VEČNO VRTETI KLJUKO IN IGRATI! BILO BI VEČNO LEPO TOPLO, SONCE BI SIJALO IN CVETJE DIŠALO! NA ŽALOST PA SE TUDI JAZ UTRUDIM!«

ČEZ DVA MESECA SO ZAČELE ČAROVNIKU MOČI PEŠATI. IN KOMAJ JE ŽE HODIL. SAMO ŠE MALO JE IGRAL. ROKA MU JE OTEKLA IN NOGE SO GA MOČNO BOLELE.

NARAVA JE POSTALA ŽALOSTNA. HOTELA JE ŠE ZMERAJ POSLUŠATI ČAROVNIKOVE PESMI, HOTELA JE CVETETI — TODA ČAROVNIK NI MOGEL VEČ!

NAJPREJ SE JE SKRILLO SONCE ZA TEMNE OBLAKE, KI SO PLAKALI DEŽEVNE KAPLJICE. LJUDJE SO POSPRAVILI ŽITO, KROMPIR IN REPO, ZORALI NJIVE IN ZALEZLI V TOPLE DOMOVE.

»TALE JESEN PRINAŠA SAME BOLEZNI,« SO TOŽILI LJUDJE. »ZAKAJ NI VEČNO POLETJE!?«

ČAROVNIK SE JE KOMAJ PRIPLAZIL K SVOJI JAMI. »DA, DA, VEM, DA BI VI HOTELI VEČNO POLETJE, TODA KAJ MISLITE, DA MOREM JAZ VEČNO IGRATI?«

ODKLENIL JE SVOJO JAMO, POLOŽIL LAJNO V KOT IN SE ZAČEL ZDRAVITI. NOGE SI JE MAZAL S FRANCOSKIM ŽGANJEM, NA TREBUH IN HRBET SI JE DAJAL VROČE HRENOVE OBKLADKE, IN ROKO MU JE MASIRAL VELIK NETOPIR. NAPOSLED JE DOBIL ŠE NAHOD. NIČ MU NISTA POMAGALA LIPOV ČAJ IN DEBELA PERNICA.

»VSE ZAMAN! Z IGRANJEM JE KONEC! MORAM SE NASPATI! KO SE PREBUDIM, BOM SPOČIT IN SPET JO MAHNEM Z LAJNO PO SVETU!«

LEGEL JE, SI POTEGNIL PERNICO KAR ČEZ NOS IN ZASPAL. SPAL JE, SPAL IN GLASNO SMRČAL.

PO SVETU SO BRILI MRZLI VETROVI, VSE JE POKRIL SNEG. S STREH SO VISELE LEDENE SVEČE, REKE IN JEZERA SO ZAMRZNILA.

»KO BI BILA ŽE SPET POMLAD!« SO GOVORILI LJUDJE IN DIHALI V ZMRZLE DLANI.

V počitnicah bo čas za te!

Iz krompirja, storžev, krpi in vžigalic dá se narediti tale zbor živalic n možic povrh, ki stopa strumno, pametno molči in zre pogumno.

